

FRANSA'DA İŞGAL YILLARI

BAŞLARKEN

Büyük Güçler, ordu ve donanmalarıyla fetih çağını kapadı. Ama bu, ötekilere bağımsızlığı getirmedi. Tersine, içeriden adam devşirerek el değmeden yönetme çağı başladı. İnsanların ne yiyeceği, ne giyeceği, nasıl yaşayacağı, kimlerin değirmenine su taşıyacakları gibi konular söz konusu devşirmeler aracılığıyla örgütleniyor ve halk, bunlar aracılığıyla neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda yönlendiriliyor. Dünyada her geçen gün ibret niteliğinde yeni yeni olaylar meydana geliyor. Bu olayların, oldukları gibi, biricik halleriyle değil de Büyük Güçlerin çıkarıcı bakış açılarına uygun biçimde okunmasını da devşirmeler sağlıyor. Bunu gerçekleştiren ve içi işbirlikçilerle doldurulmuş olan aygıtı “medya” deniyor. Üstelik medya tek aygıt da değil.

Yirmi birinci yüzyıla girince, medya gücünün yanına bir de “Sivil Toplum Kuruluşları” eklendi. Eskiden beri var olan bu oluşuma, son yıllarda, devşirmeleri verimli olacak şekilde örgütlemek için etkinlik ve işlevsellik kazandırılmak isteniyor. Bu güç de medya gibi demokratik görünümlü. Dileyen televizyon kurabilir, gazete çıkarabilir, dernek veya vakıf kurabilir. Ne var ki, kuruluştan sonra desteğe mahzar olanla olmayanlar arasında fırsatlar eşit değil. “Embedded media” hangi

FRANSA'NIN İŞGAL YILLARI

sivil toplum kuruluşunun önderlerine ekranlarını açıyorsa, o kuruluş diğerlerine göre yüzlerce adım öne çıkıyor.

Bu imkanlar, Büyük Güçlerin bir ülke üzerindeki emellerini gerçekleştirebilmeleri açısından, yandaş güçler oluşturmak ve bunlar aracılığıyla kamuoyunu işine gelen yöne çekmek için biçilmiş kaftan. Kendi beslemelerine gazete çıkarttırmak, televizyon kurdurmak, aynı amaçla dernekler, vakıflar oluşturmak başta olmak üzere, işbirlikçilerin örgütlenmesini ve toplum üzerinde etkinliklerinin artmasını sağlayan yapısal araçlardır. Tıpkı, tanklar, bombardıman uçakları, hücumbotlar, denizaltılar gibi. Ama medyanın, derneklerin ve vakıfların, savaş gemilerinden ve uçaklardan çok üstün tarafları vardır. Birinciler bir düşman saldırısı altında olduğumuzu hissettirmez. Bunların ikmalini yapanlar, yakıtını temin edenler yine aynı düşman güçlerdir ama bu araçların sürücüleri, hedef ülkeden devşirilmiş insanlardır. Büyük sermaye çevrelerini, kendilerini dünyanın sahibi gibi hissetmelerini sağlayan işte bu biçim örgütlenmelerdir.

İşbirlikçiler, kurşun atmazlar. Genellikle tabii! Onlar elektronik bombardıman yaparlar, zihinleri bulandırırılar; halkı bir arada tutan, insanı insan yapan değerlere saldırırlar; halkın görüş birliği oluşturmasının önüne geçmeye bakarlar. Eğer tek cümleyle ifade edecek olursak, işbirlikçiler, toplum hayatımızı ve kültür dünyamızı

FRANSA'NIN İŞGAL YILLARI

yönlendirmeye çalışırlar. Türkiye'mizde, bu mekanizmanın başarıyla işlediğini ve özellikle son yıllarda söz konusu etkinliğin tırmanışa geçtiğini görüyoruz. Söz konusu tırmanışın en büyük nedeni, dini motiflerin kullanılmasıdır. Osmanlının son günlerinde, İngiliz Muhipleri Cemiyeti, temin ettiği 60.000 işbirlikçiyle ne düşünmüş ne yapmışsa, aynı durumla bugün de karşı karşıyayız.

Söz konusu besleme örgütlerde öbeklenen insanlar, halktan hiç oy istemezler ama gerçek fikirlerini söylemeden ve halka hiç hesap vermek zorunda kalmadan iktidarı ele geçirebilirler. Vatandaş oyunu kullanırken, ortada görünenlerin en iyisi saydığına oyunu verir. Bunlar genellikle medya tarafından önümüze konmuş makyajlanmış-ambalajlı kimselerdir. İşin bu yönü üzerinde pek düşünmeyiz ve daha iyisinin arayışı içinde de değilizdir. İşadamlarımızın, mühendislerimizin, müteahhitlerimizin, esnafımızın önemli bir bölümünde güçlü insanların koltuk altına sokulmaya çalışma eğilimi vardır. Toplumda yükselebilmek veya söz geçirebilmek için imaj yapmak gerektiği düşünülür. Bazı başarılı ve inançlı insanların kendi güçleriyle imaj geliştirdikleri görülmüştür. Ama onların bunu başarmaları için geçen zamanda, yerden ot biter gibi, "özel yapım" yeni yeni birçok taze imajlar türemektedir. Bunu sağlayan organ medyadır. Günümüzde Büyük Güçler, dünyayı bu yönde ve bu anlayışla yapılandırmak istemektedir; dikkatlerini bu doğrultuda odaklamışlardır. Bundan dolayı, eğer pek uzun olmayan bir

FRANSA'NIN İŞGAL YILLARI

zaman diliminde çaresine bakılmazsa, 21. yüzyılın işbirlikçiler çağı olduğunu tarih yazacak.

Son zamanlarda donanımları güçlendirilerek etkinlikleri artırılmış olan işbirlikçilik, esas itibariyle yeni bir icat değildir. Tarih boyunca دائما olmuştur. Tarihsel perspektif içerisinde olup bitenleri bu gözle incelersek, işbirliği ile işbirlikçiliği birbirinden ayırabiliriz; tarihi kanlı canlı yapanların gerçekte kahramanlar mı, yoksa kitap sayfalarında şimdiye kadar pek yer bulamamış olan işbirlikçiler mi olduğunu anlamış oluruz. Ya da nerede kahramanlar etkiliydi, nerede işbirlikçiler, şeklindeki bir soruya cevap aramış oluruz. İşbirlikçilere yer vermeyen tarihçi, gerçeğin çok uzağında kalmış demektir.

Elinizdeki kitap, dünyanın gerçeğini bu noktadan bakarak incelemeye çalıştığımız araştırmalarımızdan birini içermektedir. İşbirlikçi takımının tarih boyunca oynadığı rollere bir örnek olmak üzere, Fransa'nın Almanlar tarafından işgal edildiği İkinci Dünya Savaşı yıllarında, devşirmelerin kendi halkına yaptığı kötülöklere dikkat çekmek için hazırlanmıştır. Kitabın, işbirlikçiler ordusunun genişletilmesi ve hedef ülkeye ruhen diz çöktürölmesi için izlenen yöntemlere ışık tutabileceğini de umuyoruz.

Saygılarımızla,